

Нѣкакъ отъ само-себе си свикна да ходи той на площада Санъ-Джиовани, на гости на лева. На момчето, както и на всичкитѣ други, се струваше, че той е най-близъкъ нему, и това рано почна да развива въ него мжжество и честолюбиви мисли. Сабилія вече не търпѣше нужда. Тя се ползуваше съ общо уважение и всѣкога я отрупваха съ работа; сега ней бѣше вече приятно да минава край дома на Пена. За послѣдния пѣкъ настанаха тежки врѣмена.

Болести нападнаха неговитѣ силни, здрави синове. Двама отъ тѣхъ потънаха въ р. Арно, единъ полудѣ въ врѣме на пожаръ; жената на Пела умрѣ и роднинитѣ му се отвърнаха отъ него. Като срѣщнеше сега на улицата погледа на Сабилія, той вече треперѣше отъ прѣдчувствие за нови неизбѣжни нещастия.

И самъ левътъ не избѣга отъ своята сждба.

За него минаха двѣ-три извънредно сурови зими. Той, както въобще се случаваше съ звѣроветѣ отъ неговата порода, заболѣ отъ грждна болестъ, взе да кашля; силнитѣ му членове отслабнаха, и той вече не лежеше мирно както прѣди, а сѣ крачеше отъ жгълъ въ жгълъ изъ клѣтката, нервно се удрѣше съ опашка и съ триене о рѣшетката на своя затворъ. Сѣкашъ го обземаше сѣ до-голѣма тревога; възпоминанията му като да бѣха се изострили и по-ясно идѣха въ памятьта му, когато смъртта взе да гложде гърдитѣ му.

Понѣкога той впиваше извадени нокти въ рѣшетката, тресѣше я и ревѣше тѣй, че будѣше нощемъ половината градъ. Другъ пжтъ пѣкъ съвсѣмъ утихваше, и погледътъ на голѣмитѣ му желти очи се спираше на околнитѣ хора, не горѣше като